

Від мене втекти?

Роберт Браунінг

Від мене втекти?

Ні, в жаден час,

Кохана моя!

Допоки я є я, а ти є ти,

Допоки в світі нам судилось жити,

Мені, що любить, і тобі, любити

Не згідній, мчатиму в твої сліди.

Мое життя — мов помилка; воно

На фатум надто схоже; бо чиню я

Найкраще — успіху, проте, не чую;

Мета далеко — нині, як давно.

Лишається сміятись при падінні,

Сушити сльози, гартувати кров,

Підводиться і починати знов,-

Всі дні згорять в гонитві цій незмінній.

Але поглянь на мене ти хоч раз

З своєї далі: я — в пилу і пітьмі,

Стара надія никне в хмурім ритмі,

Нову той самий зве дороговказ.

Себе формую я,

Всякчас

Далекий від мети.